

DE VERGETEN VLOEK DEEL 3
SCHAMEL VERBOND

Deze PDF is een gedeeltelijke publicatie van SCHAMEL VERBOND,
geschreven door Johanna Lime,
uitgegeven door Zilverbron.

<http://wp.zilverbron.com/>
<https://johannalime.com>

Copyright bij de betreffende auteur.
Verspreiding niet toegestaan voor commercieel gebruik

JOHANNA LIME

DE VERGETEN VLOEK

DEEL 3
SCHAMEL
VERBOND

ZILVER
BRON

ZILVERBRON

Eerder verschenen bij Zilverbron van Johanna Lime:

Schimmenschuw

De vergeten vloek - deel 1 - Sluimerend vuur

De vergeten vloek – deel 2 – Smeulend venijn

© 2020 Johanna Lime

© 2020 Zilverbron

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen

Foto omslag: Refluo /shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Natascha van Limpt

Eerste druk, april 2020

ISBN 978 94 6308.210.5

NUR 285

Meer over de auteur en deze roman kunt u vinden op:

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

www.artbookshop.nl

<https://johannalime.com>

<https://boekenvanjohannalime.com>

JOHANNA LIME

DE VERGETEN VLOEK

DEEL 3

SCHAMEL

VERBOND

Ik draag dit boek op aan mijn slimme schrijfmaatje en
lieve levensgezel: Dinie Boudestein.

Lieve Dinie,

We moesten afscheid nemen,
want jij ging heen.

We schrijven niet meer samen,
ik doe het nu alleen.

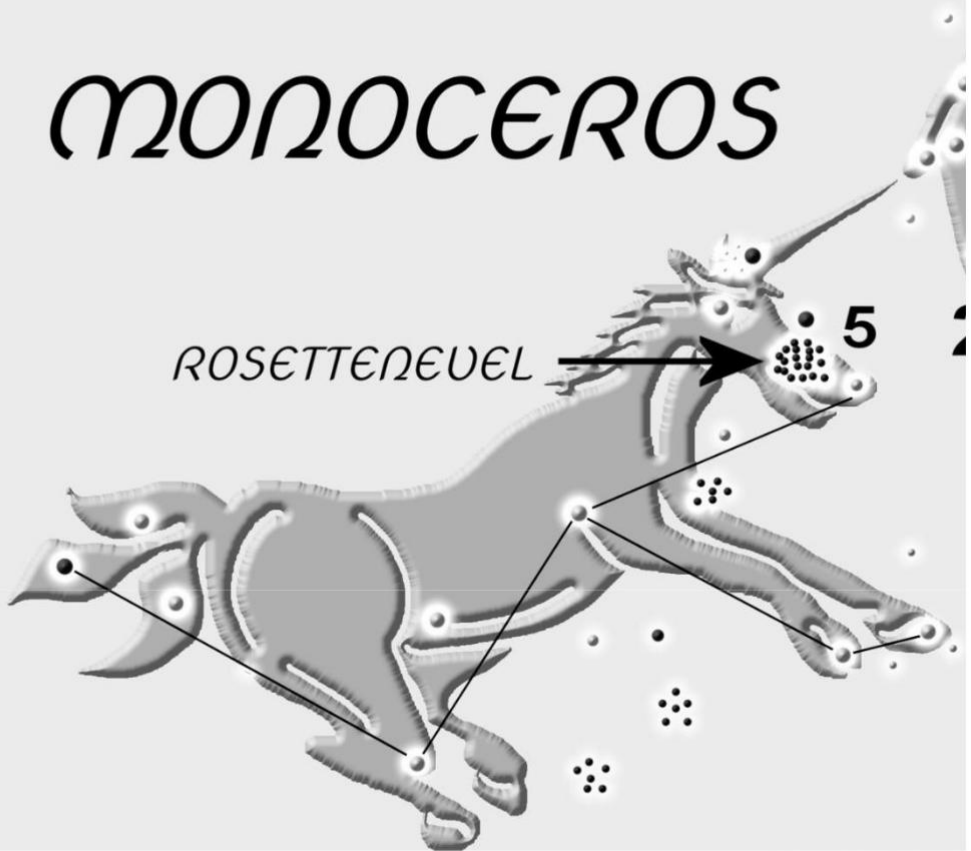
Maar door de herinneringen en jouw dagboeken, blijf je
me voeden met inspiratie voor Johanna Lime.

Daar kan geen kanker cel tegenop!
Voor mij blijf je altijd een winnaar.

Marjo

STERRENKAART
TUSSEN BERINYI
EN LASKORO

MONOCEROS

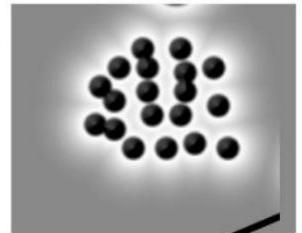

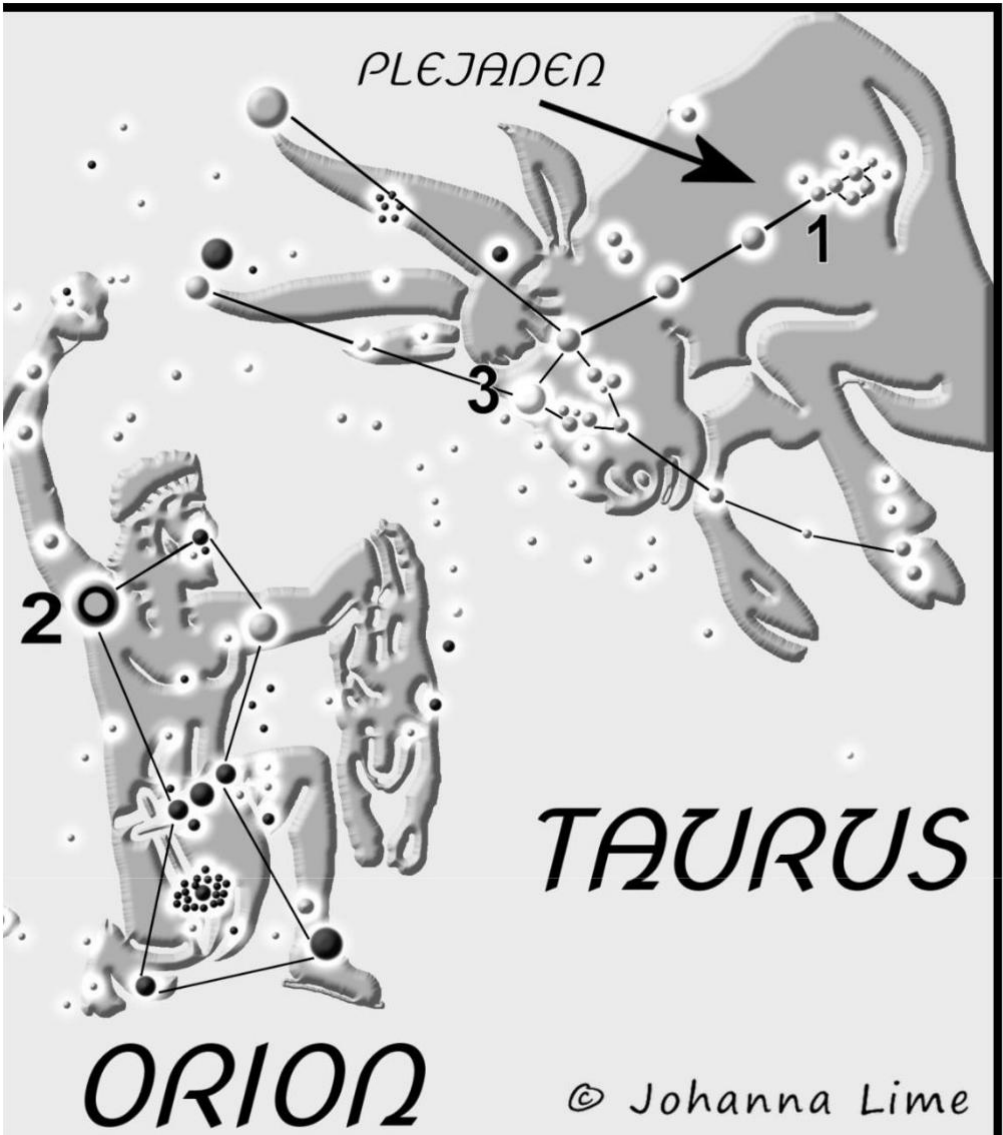
BERINYI

ROSETTEDEVEL

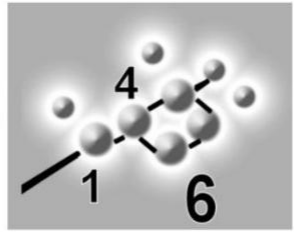
5 BARA

2 BETELGEUZE

LASKORO	<i>PLEJADEN</i>
1 ATLAS	4 ALCYONE
3 ALDEBARAN	6 MEROPE

PROLOOG

Orion

SAIGO – ONTSNAPT

‘Hé, whizzkid, hoorde je me niet?’

De Laskoriaanse spion, Saigo Sakura, schrok op uit zijn opperste concentratie toen iemand zijn hoofd naar voren duwde. Zijn neus kwam bijna tegen zijn scherm.

Geprikkeld keek hij over zijn schouder, recht in de spottende ogen van de eerste officier. ‘Mike, is het nou nodig om mij een kind te noemen? Ik ben verdorie bijna zestig!’

Mike schaterde. ‘Sorry, Saigo, maar ik moest een manier vinden om je aandacht te trekken.’ Hij gebaarde naar de console. ‘Je zat weer eens helemaal in je programma verstrikt.’

Een gevoel van wroeging kwam opzetten, maar Saigo deed zijn best om zijn gezicht in de plooi te houden. Hij wilde de band met Mike niet graag verbreken. De jarenlange lessen in jiu-jitsu op dezelfde sportschool op Terra maakten dat ze vrienden waren geworden. Toch had Saigo nu geen andere keus. Hij moest naar Laskoro terug. Als zijn plan zou slagen, leefde zijn vriend niet lang meer. ‘Wat wilde je me zeggen, Mike?’

‘Kun je de scanners programmeren en uitzoeken welke wapens die Laskorianen aan boord hebben? Ik wil weten hoe groot hun bereik is.’

‘Oké, Mike, als je me dan maar niet meer met mijn neus tegen mijn scherm aan duwt.’

Mike lachte weer om zijn opmerking en liep terug

naar zijn commandopost.

Saigo draaide zich om naar zijn monitor en liet zijn vingers over het toetsenbord flitsen. Tegelijkertijd dacht hij koortsachtig na.

Het was de Terranen al snel opgevallen dat hij kon toveren met computers. Dat was dan ook de reden waardoor hij als wetenschapsofficier op dit schip terecht was gekomen. Afgezien van zijn leeftijd was hij echt een whizzkid volgens de Terranen. Programmeren had hij als kind van zijn Laskoriaanse vader geleerd en hij was veel beter en sneller dan de Terranen ooit zouden zijn. Ze vonden zijn ouderdom geen belemmering om een officiersfunctie bij de Terraanse Militaire Ruimtevaart in te nemen. Ze konden zijn talenten goed gebruiken.

Op het beeldscherm scolden de codes intussen in rap tempo omhoog. Nog een laatste serie opdrachten en hij kon zijn programma laten werken.

Mike liep weer op hem af, maar deze keer had Saigo hem op tijd aan zien komen in het reflecterende scherm. Het programma was klaar, op zijn monitor verscheen een balk die zich langzaam vulde.

Saigo stond op en draaide zich om naar de eerste officier. 'Even geduld nog, Mike. Het programma is onderweg naar het mainframe. Straks komen de gegevens die je wilde weten eruit rollen.' Hij duwde zijn benen tegen elkaar en kronkelde demonstratief met zijn onderlichaam.

'Ouwe zeikerd.' Mike lachte schalks. 'Volgens mij heb je te lang stilgezeten.'

Saigo gaf Mike een vriendschappelijk klopje op zijn schouder. 'Wacht maar tot jij zo oud bent als ik. Sorry, maar nu moet ik echt rennen.' Hij duwde de jonge officier opzij en liep op een drafje naar de lift die naar de andere verdiepingen van het schip voerde. Nog steeds speelde hij dat hij hoge nood had. Achter zijn

rug klonk hilarisch gelach.

Jullie moesten eens weten.

In Saigo's hut lagen zijn tassen en koffertje al te wachten. Na een korte controle liep hij met verende tred de lange gang in die hem naar de volgende lift zou brengen. 'Sloependek,' zei hij terwijl hij zijn identificator voor het elektrische oog hield.

De computerstem uit het luidsprekertje gaf de instructies aan hem door. 'U kunt uw code nu invoeren.'

Saigo kon niet zonder opdracht op het sloependek komen, hij had daar van tevoren goed over nagedacht.

Vorige week had de kapitein hem een code gegeven omdat hij hem de computerbeveiliging van de sloepen had laten controleren. Deze code werkte nu nog steeds.

Saigo was er de Terranen dankbaar voor dat ze nogal gemakzuchtig met hun veiligheidsmaatregelen omsprongen.

De lift kwam in beweging. Onopgemerkt kwam Saigo bij de hangars. Logisch, want niemand zou het in zijn hoofd halen om tijdens een aanstaande ruimteslag een sloependek op te gaan om het schip te verlaten.

Even later zat hij in de cockpit van het landingsvaartuig. Zijn bagage lag veilig achter hem in een speciaal compartiment. Het was vooral belangrijk dat hij zijn koffer bij zich hield. Nadat hij een commando had ingetoetst, schoven de enorme deuren van de hangar langzaam open. Sirenes maakten een vreselijk lawaai. Hij legde de computerstem, die riep dat het gevaarlijk was om tijdens een confrontatie naar buiten te gaan, het zwiigen op. Dit was zijn enige kans om aan de Terranen te ontsnappen. Voor een moment sloot hij zijn ogen en riep een Avatar om hulp. 'Tirza, sta mij bij!'

Zijn sloep schoot naar buiten en Saigo richtte het vizier achteruit, zodat hij het Terraanse schip in beeld had. Gespannen keek hij naar de openstaande hangar. Daarin ontploften een voor een als in een kettingreac-

tie alle andere sloepen. Het vuur sloeg wild om zich heen. Het eerste deel van zijn plan had succes.

Hij draaide een ander vizier naar voren, terwijl hij het eerste naar achteren gericht bleef houden. Zijn sloep duwde zich steeds verder bij de scheepswand vandaan. Plotseling ontbrandden de stuwraketten en schoot hij ver vooruit de ruimte in. Precies op dat moment explodeerde er achter hem een straalkanon. Saigo lette op het scherm en zag dat er in de wand van het Terraanse ruimteschip waaruit hij ontsnapt was een flink gat ontstond. Een tweede geschutspoort plofte naar buiten, de scheepshuid scheurde nog veel verder open. Wat daar vlak achter lag, blies de ruimte in.

Saigo grijnsde. *Mijn virus werkt.*

Direct richtte hij zijn aandacht op wat voor hem lag. Het moeilijkste deel van zijn missie kwam nu pas. *Hoe kom ik aan boord van een Laskoriaans ruimteschip?* Zijn landingsvaartuig koerste op een heel eskader af dat bestond uit een aantal kruisers met een slagkruiser. Hij had ze herkend als schepen van de Laskoriaanse Ruimte Macht. *Maar ik zit in een Terraanse sloep. Ze zien mij als de vijand!*

Het zweet stond op zijn voorhoofd. De code die hij uitzond was er nog een die koning Marwin hem had meegegeven. Dat was dertien jaar geleden, dus die was inmiddels sterk verouderd. Gespannen wachtte hij het antwoord af.

Al snel klonk er een melodieuze, vrouwelijke stem uit zijn luidsprekers. 'Wie bent u? Kunt u visueel communiceren?'

Het was alleen al een verademing om weer eens Laskoriaans te horen. Maar blijkbaar zat hij op de verkeerde frequentie. Hij had geen beeld. Hoe kon hij dat zo snel mogelijk rechtzetten? Hij klopte verwoed op de boordcommunicator en typte een paar commando's in. Helaas zonder resultaat. Op zijn scherm bleven al-

leen de externe beelden van de Laskoriaanse schepen staan. Het eskader kwam steeds dichterbij.

Saigo kreeg het steeds benauwder. *Ik moet iets zeggen.* 'Ik ben een Laskoriaan. Mijn naam is Saigo Sakura. Ik heb vertrouwelijke informatie voor koning Marwin.'

'Koning Marwin?' klonk het verbaasd. 'Hoelang bent u weggeweest?'

'Dertien jaar.' Saigo blies zuchtend de lucht uit zijn longen en ademde diep in. *Veel te lang!* 'Is Pecryan Revaldesh-Morane inmiddels de koning van Laskoro geworden?' Zijn verwoede pogingen om het beeld dat bij de communicatie hoorde te activeren, mislukten steeds. Zijn vingers vlogen over de toetsen, maar het behoorlijk trage computersysteem van Terra reageerde veel te laat.

Uit zijn luidspreker klonk een piepje, waarna de stem van de vrouw weer te horen was. 'U hebt gelijk. De code die u hebt verstuurd, is dertien jaar oud. Hoe was uw naam ook alweer?'

'Ik ben Saigo-Dymetry Sakura, het Clanhoofd van Biarra-Oost. Voordat ik een spionageopdracht kreeg, was ik commandant bij de LRM.' Saigo haalde zijn verkrampte vingers van de toetsen af en knakte ze. 'Sorry, ik kan geen beeld verzenden. Deze apparatuur werkt niet zoals ik wil.'

Een andere, veel cynischer stem nam de communicatie over. 'En wie vertelt ons dan dat u de waarheid spreekt en dat deze oude code niet gestolen is?' Net toen hij dat bericht ontvangen had, schoot er een vernietigende kristalstraal uit de slagkruiser. Hij schampte zijn sloep, waardoor het voertuig wild door elkaar geschud werd. *Ze geloven me niet... Ik zie Laskoro nooit meer terug!*

Saigo schrok op van een ontploffing die deze keer van achter kwam. Door het vizier dat nog steeds naar

achteren gericht was, zag hij een Terraanse sloep uit elkaar spatten. Dat landingsvoertuig moest hem ondanks zijn voorzorgsmaatregelen gevolgd zijn.

Op het andere scherm zag hij dat de kristalstraler van het Laskoriaanse slagschip weer laadde. Zijn energiemeter sloeg uit in het rode gebied. *Nu ben ik er geweest!* Saigo kromp van ellende in elkaar. Alle informatie die hij met zijn spionageopdracht op Terra had weten te bemachtigen, zou Laskoro nooit bereiken.

Ineens klonk er een bekende stem uit de luidspreker. 'Luitenant, breek die aanval af!'

De meter op zijn dashboard zakte abrupt terug naar nul. De kristalstraal die hem zeker vernietigd zou hebben, werd niet afgevuurd. Opgelucht ontspande Saigo. Hij zakte achterover tegen zijn stoelleuning en stamelde: 'Dank, Tirza.'

'Trek die sloep binnenboord,' zei de vertrouwde stem. 'Dat is mijn broer.'

'Syrius, sinds wanneer werk jij op een slagkruiser?' *Wat een toeval dat ik precies hem tegenkom.* Saigo voelde zijn sloep weer schudden, maar nu kwam het door de trekstraal die zich aan het voertuig hechtte.

De melodieuze vrouwenstem klonk nu weer uit zijn luidsprekers. 'Kunt u de motoren uitzetten, commandant? Dan is de turbulentie minder.'

'Natuurlijk, schatje! Ik wil alles voor je doen, als ik maar weer thuiskom.' Saigo hief van blijdschap zijn handen boven zijn hoofd. *Ik ga het halen!*

HOOFDSTUK 1

Orion

SAIGO – DE HERENIGING MET SYRIUS

Saigo opende de sloep en sleepte zijn twee tassen en het koffertje in de hangar.

Een vrouw in uniform kwam op hem af. Aan het embleem op haar borst zag hij dat ze de scheepsarts was. Ze pakte zijn arm vast en prikte hem zonder iets te vragen. 'Ik heb een bloedmonster nodig voor de quarantaineprocedure.'

Het apparaatje met de injectienaald herinnerde hem aan de voorschriften van de Laskoriaanse Ruimte Macht. De arts moest hem natuurlijk op besmettelijke ziektes controleren. Maar Saigo twijfelde er geen moment aan dat ze tevens zijn DNA zou onderzoeken, zodat ze er absoluut zeker van kon zijn dat hij een Laskoriaan was. Ergens was dat een geruststellende gedachte, de LRM wilde geen enkel risico lopen. Hij wreef met zijn hand over de plek waar hij in zijn arm geprikt was. Het jeukte alleen even.

Een tweede vrouw kwam achter de scheepsarts naar binnen. Er zaten op de bovenarm van haar blauwgrijze uniform twee gouden strepen, direct onder het embleem van een gouden draak. Die draak was het teken voor de LRM. De twee strepen gaven aan dat ze een luitenant was. 'Welkom aan boord.'

De arts haalde nu een lichaamsscanner langs zijn lijf, waarmee ze de data opriep uit zijn onderhuidse implantaat. Die had hij als spion gekregen. Ze las de

gegevens af en draaide zich naar de luitenant. 'De informatie klopt. Dit is echt Saigo Sakura, Clanhoofd van Biarra-Oost en spion voor de koning, op Terra.'

'Dank u, dokter.' De luitenant pakte zijn tassen van de grond. 'Volgt u mij, commandant Sakura? Dan zal ik u een hut wijzen.' Ze liep al in de richting van een sluisdeur.

Saigo pakte zijn koffertje en ging haar achterna.

Zodra hij door de sluis was, kwam Syrius met gespreide armen op hem af. 'Saigo! Wat ben ik blij je eindelijk weer te zien!'

Saigo zette vlug zijn attachékoffer op de grond.

Syrius trok hem tegen zijn borst en klopte op zijn rug.

Warme herinneringen aan familie kwamen naar boven. *Het is té lang geleden!*

Syrius duwde hem weer wat achteruit en bekeek hem aandachtig. 'Op wat grijze haren na, ben je nog geen steek veranderd, Saigo! Je neemt nog steeds enorme risico's. Het was levensgevaarlijk om met die Terraanse sloep op ons af te komen.'

'Dat weet ik ook wel, Syrius. Maar er was geen andere mogelijkheid om aan de Terranen te ontsnappen. Gelukkig trof ik precies jou. Op een slagschip zelfs.'

De scheepsarts mengde zich in het gesprek. 'Ik heb de data geanalyseerd, kolonel. Uw broer is een volkomen gezonde, Laskoriaanse man. En opvallend fit voor zijn leeftijd.'

Saigo slikte een schuldgevoel weg toen hij aan Mike dacht. Die was nu dood. 'Ik kon op Terra blijven trainen. De vechtsporten die ze daar hebben, lijken heel veel op de onze.'

'Hoe kan dat?' vroeg Syrius verbaasd.

Saigo haalde zijn schouders op en om zich niet te lang schuldig te blijven voelen, wees hij naar zijn koffertje. 'Dit koffertje moet ik bij me houden. Er zit ver-

trouwelijke informatie in over onze vijand. Ik moet die aan koning Marwin overhandigen.'

Syrius krabbelde zich bedenkelijk achter zijn oor. 'In de dertien jaar dat jij weg was, is er op Laskoro veel veranderd, Saigo. Marwin is geen koning meer.'

'O, is Pecryan hem inmiddels opgevolgd? In dat geval geef ik de informatie aan hem.'

Nu schoot Syrius in de lach. 'Nee, Saigo. Pecryan is generaal geworden van de Laskoriaanse Ruimte Macht en Jima is onze nieuwe koning. Zodra we thuis zijn, mag je de informatie aan hem doorgeven.'

Saigo trok zijn wenkbrauwen op. 'Is dat dromerige jochie koning geworden?'

Syrius knikte beslist. 'Jazeker. Jima is zelfs een magiër, maar daar vertel ik later over. Ik loop nu even mee naar je hut, daarna moet ik weer snel terug naar de brug. We komen in de buurt van Betelgeuze. Daar gaan we onze vijanden aanvallen voordat ze op volle sterkte zijn.'

'Dat had ik op het Terraanse ruimteschip al gehoord. Daarom ben ik daar zo snel mogelijk uit wegevlucht. De Terranen werken in een verband dat ze Het Quaterno noemen.'

Syrius knikte. 'Wij moeten ervoor zorgen dat ze Laskoro nooit zullen bereiken.'

'Ik heb een virus geschreven dat bepaalde Terraanse schepen op kan blazen,' zei Saigo. 'Als je mij een plek geeft op je brug, kan ik het programma uploaden in jullie scheepscomputer. Het kan dan met een kristalstraal meegezonden worden naar hun schepen. Hun computers zorgen voor de rest.'

Syrius' mondhoeken trokken langzaam omhoog. 'Als leider van de Sakura Clan moest je natuurlijk wel met een virtuoos computerprogramma je rentree maken!'

Saigo glom van trots. Zijn familie stond nog steeds

te boek als befaamde computerprogrammeurs.
Whizzkids!

Ze kwamen bij de hut die hem was toegewezen. Saigo zette zijn tassen in een hoek, graaide haastig wat spullen uit zijn koffertje en rende achter Sirius aan, die terugliep naar de brug. Ze kwamen net op tijd om te zien dat de overige schepen van de Laskoriaanse Ruimte Macht de aanval op Het Quaterno hadden ingezet.

Sirius wees hem een plaats achter de console waarmee Saigo de computer kon bedienen. Na een korte kennismaking met de luitenant die daar gewoonlijk zat, bewonderde hij de nieuwe Healleyfax-apparatuur. Op aanwijzingen van de man had hij al gauw door hoe de nieuwe computer bediend moest worden en kon hij zijn virus klaarmaken voor gebruik.

Laskoro

JIMA – DE SLAG BIJ BETELGEUZE

Vijf dagen nadat hij, als koning Jima Revaldesh-Morane van Laskoro, de oorlog had verklaard aan de vier volken die, zoals hij nu wist, samenwerkten als Het Quaterno, was hij op weg naar het hoofdkantoor van de Laskoriaanse Ruimte Macht in Biarrastad. Neill Wylderlee, zijn lijfwacht, vergezelde hem en ook Petruï en Carneza zaten in de auto.

Die morgen hadden zijn vrouwen nog met hem meegeluisterd toen hij een videofoongesprek gevoerd had met zijn neef, Phyllion. 'Onze ruimtevloot bevindt zich nu op de coördinaten waarvandaan de aanval wordt ingezet. Als je het gevecht uit de eerste hand wilt volgen, Jima, kom dan hierheen. Dan kun je zelf

zien wat er gebeurt.'

Zodra hun auto de ingang naar het LRM-terrein naderde, openden wachters de toegangspoort. Neill parkeerde in een kelder, vanwaar Jima en zijn vrouwen door twee wachters werden meegevoerd naar het controlecentrum van de generale staf. Daar trad Phyll op als plaatsvervanger van Jima's oudere broer, die de eigenlijke generaal van de LRM was. Pecryan lag nog in het ziekenhuis bij te komen van de zware operatie waarbij hij een cybernetisch been gekregen had, na de aanslag die op hem was gepleegd.

Lees verder in ons boek
De vergeten vloek deel 3
SMEULEND VENIJN
ISBN 978 94 6308 210 5
Uitgeverij Zilverbron
<https://www.artbooksshop.com/>